

B

12

EXERCITATIO
M E D I C A
VIGESIMA PRIMA:

*In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
IOH. CASPARO WEGELINO,
AUGUSTANO.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannis Andrea.

Anno M. DC. XXIV.

NOBILISSIMO ET AMPLIS-
SIMO VIRO,

Dn. IOHANNI LVDOVICO GEIZ-
KOFLERO, A REIFFENEGK,
civi Augustano:

Nec non

SPECTATISSIMO ET AMPLIS-
SIMO VIRO,

Dn. CHRISTOPHORO STENGLINO,
IUNIORI, MERCATORI
Augustano celebri:

*Dominis & Fautoribus suis plurimum
honorandis,*

Ad ulteriorem sui commendationem
& favorem exercitationem
hanc Medicam

offert, inscribit, dedicat

Ioh. Casparus Wegelinus,
Augustanus.

PROBLEMA I.

Um cerebrum exercit. præced. frigidum & humidum esse concludimus: quæstio oboritur nova, an plus habeat humiditatis quàm frigiditatis: an contrà plus hujus quàm illius? *Quòd cerebrum plus habeat frigiditatis quàm humiditatis, seqq. medijs probari posse videtur.* I. quia Aristoteles I. hist. an. c. 16. ait, cerebrum frigidum esse ad tactum per naturam. Et I. 2. part. an. c. 7. inquit, cerebrum omnium partium corporis frigidissimum esse, ejusq. frigiditatem tactu percipi posse. II. quia idem I. 2. part. an. 7. scribit, duo elementa in ejus mixtione prædominari: terram & aquam: quæ ambo frigida: unum verò tantum humidum. III. quia propterea factum, ut cordis fervorem contemperet: sic docente Philosopho tum loco jam citato: tum I. eod. c. 10. IV. quia frigidarum defluxionum causa. V. quia frigidorum, eorumq. plurimorum excrementorum, quæ partim per emissaria ordinaria & conferentia: partim per extraordinaria educuntur, ἐξυασιῶν. Hinc non immerito frigidi κενόπολις ab Hipp. lib. de glandul. dicitur. Quòd contrà plus humiditatis in se contineat quàm frigiditatis, inde liquet: I. quia mollissimum est & flaccidissimum. II. quia nullum viscus in infantib. recens editis cerebro humidius: quemadmodum tactus ostendit. III. quia idem in ysdem plus humiditatis quàm frigiditatis deprehendit. IV. quia motus, quo jugiter cietur, & actiones, quas indefinenter exercet, plus videntur humiditatis, quàm frigiditatis postulare. Frigiditas enim ad assiduos motus est inepta. V. quia Aristoteles I. hist. an. c. 16. cerebrum humidissimum pronunciat. Atq; huic quidem posteriori sententiæ nos impræsentiarum

rum patrocinaur: licet eidem refragetur Conciliator differ-
ferent. 24. Patrocinaur autem illi eâ lege, quatenus cere-
brum cum cute vola manus confertur, Hac enim, si secundum
naturam se habeat: non, qualis in fossoribus & remigibus obser-
vatur, callosa sit, non tantum in primis 4. qualitatibus me-
diocritatem servat: sed etiam excessus in mollitie ac duritie
expers est. Id quod Galenus lib. 1. de temperam. cap. ult.
non procul à sine ex eo demonstrat: quoniam cutis est veluti ner-
vus sanguine preditus: quia sit inter nervum & carnem quid-
dam planè medium: non secus ac si ex utrisq; mistis esset consti-
tuta. Atqui nervus exanguis est & frigidus: caro multi san-
guinis & calida. Media ergò inter utrumq; cutis est: neque
planè exanguis ut nervus: nec sanguine abundans, ut caro.
Ex quo infertur, cum cutis in vola manus temperatissima sit,
in primis & secundis qualitatibus, etiam temperamentorum
omnium partium judicem, normam, canonem, & veluti quan-
dam Polycleti regulam esse, ad quam complexionum aliarum
partium sint examinanda. Quare cum cerebrum longius ab-
sit à cute, ratione humiditatis & consistentie, eiq; illius cau-
sa dissimilius sit, quam respectu frigiditatis: concluditur, colla-
tum cum cute plus in se humiditatis habere quam frigiditatis.
Esse autem illud in consistentia cute dissimilius, quam in frigidi-
tate, inde constat: quia admodum est molle, flaccidum & gluti-
nosum: cutis contra solida, & duriuscula.

I I.

An cerebrum sentiat? De sensu tactus queritur, an illo
cerebrum preditum sit necne? De hac autem questione rur-
sus in utramq; partem disputatur. Nam pro negativa adferri
possunt & authoritates, & rationes, & experientia. Authori-
tas primùm Aristotelis. Hic enim lib. 3. hist. an. cap. 19. scribit,
nec sanguinem, nec alvi excrementa, nec cerebrum, nec medul-
lam sentire. Idem repetit lib. 2. part. an. cap. 7. ubi dicit, ce-
rebrum, cum tangitur, perinde ut sanguinem, & excremen-
ta, sensu expers esse. Idem inculcat lib. eodem, cap. 10. in-
quiens, cerebrum non secus ac quodvis excrementum sensu
carere.

carere. Deinde Galeni: qui lib. 1. de symptomat. caus. 8. ait, cerebrum non ut sentiat: sed ut sensuum instrumentis vim sentiendi præstet, à naturâ institutum esse. Quod ipsum quoque author libell. de virt. nostrum corpus gubernantibus, qui inter τὰ ὄντα Galeni recensetur, monet. Experientia Aristotelis dicta confirmat. Observatum siquidem fuit in vulneribus capitis, cerebrum nihil sensisse, quamvis acuto specillo substantia ejus esset pressa: aut portiones quædam excise. Sed & ratio dicitur, cerebrum sensu privatum esse: quia tactus organo, ipsis scilicet membranis, in medullari substantiâ destituitur. Quod si sentit, in superficie tantum sentit, beneficio meningum: non autem in substantiâ intimiore. Contra pro affirmativâ I. militat authoritas Hippocratis: qui lib. de vuln. cap. t. 4. cerebrum & citissimè & maximè juxta sinciput sentire scribit. Sensum quoque ei lib. de morb. sacro tribuit. Cujus sententiam amplectitur Galenus lib. de plenitud. cap. 4. ubi cerebrum & spinalem medullam inter ea numerat, quæ sensum obtinent. Idem facit lib. de instrum. olfactus, cap. 4. II. Ratio: quia sensus tactus per totum corpus animalis diffusus dicitur. E. & per cerebrum. Deinde quia ratio diversitatis nulla patet, cur, cum reliqua viscera omnia sentiant, solum cerebrum sensu sit privatum: cum ipsum tamen sensus & motus sit principium? Tertio, quia totum spiritibus animalibus est perfusum: tenuem membranam in penetiores sue substantiæ recessus admittit: nervorum denique radix est & origo: quæ omnia ad sensum faciunt. III. Experientia: quia τὰ ἀσπικὰ remedia acrimoniâ suâ cerebrum ad sternutandum irritant: ut expellat ea, quæ sunt aliena & noxia. Hanc controversiam quidam distinguendo dirimere satagunt. Distingunt autem diversimodè. Alij enim dicunt, cerebrum sentire ἐγγυτικῶς tantum, causaliter & effectivè: hoc est, communicare per nervos & spiritum animale sensum partibus alijs: non autem παθητικῶς, passionallyter & subjectivè. Sed nihil decidunt. De sensu enim ἐγγυτικῶ minime controversatur. Hic enim in confesso est apud omnes medendi peritos. Contra παθητικῶν autem directæ sunt tela partis negantis. Nonnulli sensum naturalem

naturalem cerebro concedunt, cuius ope sentiat ea, quae sunt molesta: animalem verò eidem derogant. Sed neq; hi litem componunt: quia de solo animali sensu disceptatur: isq; in dubium vocatur argumentis in medium adductis. Quidam distinguunt inter sentiendi organum particulare, quod unum tantum sensibile sentit: cuiusmodi sunt oculi, aures, lingua, nares & membrana: & universale, quod percipit sensibilia omnia. Ajunt ergo, universale organum sensus esse cerebrum: non particulare. Vt enim sensus duplex est: alter particularis: qui proprium sentit objectum: alter verò communis, qui sentit sensibilia omnia: ita duplex quoq; organum est: alterum particulare; cuius species modo recensuimus: alterum commune & generale: & tale cerebrum statuunt. Verum hoc ἐδὲν πρὸς τὸν &. Non enim queritur, an cerebrum sensus communis instrumentum sit: sed num tactiles qualitates παθητικῶς sentiat? Itaq; rectius illi respondere videntur, qui inter sensum acutum, & obtusum, sive obscurum, levem atq; exiguum distinguunt: & cerebrum non quidem acutè & exquisitè: attamen obscurè & leviter sentire docent. Quam sententiam Piccolhominus lib. 5. anat. lect. 6. & Vallesius l. 2. controvers. c. 24. amplexantur. De objectionibus dispiciemus in διαλέξει.

I I I.

Vtrum cerebrum moveatur, & cur? Moveri cerebrum, tactus & visus docent. Tactus in recens natis, si manus sincipiti admoveatur. Visus in capitis vulneribus, in quibus portiones cranij & meningum ablatae. Motum istum prater Galenum l. de instrum. olf. c. 4. & ult. l. 6. us. part. 13. & l. 13. us. part. 3. etiam recentiores concedunt, Vallesius, Piccolhominus, Laurentius, Columbus, & Fallopius. De rationibus quibus moveri cerebrum probetur, non admodum solliciti sumus. Vbi enim oculi fidem faciunt, inquit Avicenna, rationibus, opus non est. Et Aristoteles 8. Phys. c. 3. dicit, negare ea, quae sensibus manifesta sunt, esse ἀπὸ τῶν τῆς διαβολίας. Valeant ergo Vesalius, Coiterus & Platerus, motum cerebri negantes. Valeant & illi, qui sequentibus nituntur ratiunculis. 1. quia cerebri substantia ad motum est inepta: quoniam frigida & glutinosa: quoniam fibris destituta:

destituta: quoniam mollis & tenuissimâ meninge vestita, adeo
ut motu facile rumpatur. II. quia non decet principium mo-
tus moveri: sicut non oportet principium sensus sentire III. quia
in contractione ventriculi ejus redderentur angustiores, non sine
impedimento functionum. IV. quia assiduo motu incenderetur
& siccaretur. Atqui frigidum & humidum esse debet, propter
causas præced. exerc. thes. 8. & 10. expositas. Vana enim assu-
munt, quæ refutatione indigna. Nos cerebri motum agnosci-
mus: sed non tam evidentem, ut cordis & thoracis, eum esse dici-
mus. Quæ causa est, quod Fallopius in observat. de eo dubitâ-
rit: quanquam in Institut. eundem expressè rursus posuerit. Si
de causâ finali istius motus roges, respondet Archang. Piccol-
hominus lect. 6. l. 5. anat. cerebrum in systole, dum sese con-
trahit, animale spiritum ex prioribus ventriculis in posteriores,
indèq; in sensuum & motuum organa propellere: excrementa quo-
que fuliginosa per nares evacuare. In diastole verò, dum se ape-
rit atq; dilatatur, & aërem è naribus attrahere: & spiritum vita-
lem ex plexibus arteriolarum assumere: idq; pro generatione
spirituum animalium, & generatorum refectioe atq; custodia.

I V.

Num cerebrum motu proprio, an alieno moveatur?
Galenus lib. 4. de differ. puls. c. 2. scribit, varias olim fuisse
de motu cerebri sententias. Alios enim credidisse cerebri duntaxat
arterias moveri. Quosdam statuisse, præter arterias etiam
meninges pulsare. Nonnullos cerebrum tantum motu cieri ha-
buisse persuasum. Aliquos & meninges & cerebrum moveri di-
xisse. Alios distinctionem adhibuisse, & cerebrum per se ac pri-
mario: meningas tantum per accidens moveri affirmasse. Deniq;
fuisse ait, qui neq; meninges, neq; cerebrum per se & motu proprio
moveri putarint: sed solum per accidens, & motu alieno, motu
scil. arteriarum. His enim dilatatis etiam cerebrum una cum me-
ningibus dilatari: & contractis hæc quoq; corpora contrahi arbi-
trati sunt. Quorum opinioni subscribunt illi, quos antea cere-
bri motum negasse perhibuimus. Quaritur ergo, an cerebrum
motu alieno, ipsarum videlicet arteriarum, cietur? Affirma-
tiva

tiva rationem habet plausibilem: quia detecto cerebro haud dissimilis arteriarum & cerebri motus observatur. Verum plausibilibus adhuc instructa est negativa. I. quia arteria cerebri minores sunt & imbecilliores, quam ut partem tanta molis & gravitatis, quantum cerebrum esse novimus, movere & attollere valeant. II. quia si ad motum arteriarum cerebrum movetur, cur non etiam ad illarum motum moventur partes aliae, quae cerebro longe minores levioresque, & arterias obtinent, quam cerebrum, plures atque majores? Cur non lien systoles atque diastoles motu agitur: cum arterias habeat plurimas & viscus sit rarum, laxum, fungosum & spongiosum? III. quia dura meninx aliquantulum à cerebro distat, sicuti pericardium à corde: idque eum in finem, ut motus ejus liberior esse possit. Nam propter motum arteriolarum, quae tenuem meningem perreptant, tale interstitium non requiritur: tum quia tam alte non attolluntur, propter corporis exilitatem: tum quia ejusmodi spatium alibi, ubi arteriae longe sunt grandiores, minime animadvertitur. IV. quia extra controversiam positum spiritum animale generari in cerebro. Certum quoque, illum generari partim ex aere per nares inspirato, partim vero ex sanguine vitali, qui in plexibus arteriolarum continetur. Denique indubitatum, tum fumidos vapores expelli per nares: tum genitum spiritum effundi in ventriculos posteriores, & sensuum motuumque organa. Ex quibus inferri posse videtur, cerebro diastolen & systolen necessariam esse. Diastolen quidem: ut aer & sanguis attrahantur. Systolen vero, ut fuligines per nares expellantur: & spiritus animalis ad debita instrumenta protrudatur. Concludimus ergo, cerebrum sponte & vix ingenuè moveri: h. e. à principio proprio & insito: non externo & alieno: huncque motum non violentum esse: quia secundum naturam fit: neque voluntarium: quoniam in nostrâ potestate situs non est: sed naturalem: & eo quidem sensu, quatenus naturale voluntario opponitur.

V.

An spinalis medulla moveatur? Ardua quaestio est, de qua similiter in utramque partem disputari potest. Nam quod moveatur, docet Piccolhom. ied. 5. anat. docet ratio: I. quia ejusdem cum cerebro

cerebro est natura: l. 2. de temperam. c. 3. cerebro continua: l. 3. alim.
fac. c. 10. ab eo producta: l. 16. us. part. c. 2. similis cerebro compacto:
l. 1. de mot. musc. c. 1. estq, tanquam alterum cerebrum sub capite
& collo: l. 12. de us. part. c. 11. & 15. Quare cum probatum jam sit, ce-
rebrum moveri, quis ibi inficias, spinalē medullam moveri: quan-
quam motus illius non adeo pateat ad sensum, ut cerebri? I. quia
finis & usus istius motus adest: ut scil. medulla hac, cum dilatatur,
spiritum animale a quarto cerebri ventriculo accipiat: eundē ve-
ro, cum contrahitur, in nervos a se prodeuntes effundat. III. quia
principiatum est cerebri. Itaq, cerebro moto, fieri non potest, quin
ipsa quoq, moveatur: quemadmodum corde dilatato & contracto,
una etiam arterias, quarum cor est p̄coris, dilatari & contrahi vi-
demus. Contra quod cerebrum non moveatur, probat I. auctoritas
Galenī. Is enim l. 13. us. part. c. 8. aperte scribit, cerebrum respectu
spinalis medulla hanc habere proprietatē, quod pulset ac moveatur,
quanquam contineatur osse immobili: spinalis verò medulla non mo-
veatur, tamen si mobilibus spondylis sit inclusa. II. ratio ejusdem
eodem in loco: quia si moveretur, utiq, & crassa meninx tanto
intervallo ab eā distaret, quanto ad motū opus esset: quemadmodum
patet in cerebro: inter quod & crassam meningem tantum est inter-
stitium, quantum ad liberum ejus motum est necessariū. At qui crassa
meninx in spinali medulla cum tenui ita copulata est, ut ne tantil-
lum quidem ab eā sit sejuncta. Deinde, quia corpus medulla spina-
lis totam implere vertebrarum cavitatem videtur, ut pro motu
nullum concedatur spatium. Tertio, quia nervi quoq, moveren-
tur. Est enim immediatum eorum principium medulla, partim qui-
dem adhuc in cranio contenta: partim verò illud egressa, & in ver-
tebras delapsa. Quid ergo statuendum? Probabilior certē vide-
tur affirmativa: utcumq, eam damnet Galenus. Neq, motum me-
dulla impedire potest crassa meninx, cum sit levis. Vt enim pulmo
non retardatur in motu, quamvis membranā tectus: ita neq, spina
medulla, licet utrāq, meninge vestita. Et vertebrarum tanta an-
gustia non est, ut pro levi obscurōq, motu gracilimi corporis, quod
juxta Ecclesiasten funem argenteum refert, inibi non habeatur sa-
tis spatij. Argumentum de motu nervorum magis urgere videtur.

B

Sed

Sed & hos moveri, quanquam admodum obscure, & insensibiliter ferè, Piccolhominus loco alleg. statuit: non tantum propterea, quod principiata sint medulla & cerebri: verum etiam, quod ipsa medulla tandem in multos nervos, veluti funiculos ac filamenta, caudam equinam representantia, abeat. Id quod circa lumborum principium, vel paulo infra, fieri incipit. Supra lumbos enim quæ existit, in vertebrae scil. cervicis & thoracis, simplex & indivisa est, veræq; medulla substantiam obtinet. Verum hunc quidem nervorum motum defendere minimè audemus. Dicimus autem, necesse non esse, ut, cum principia levi obscuròq; motu moventur, eodem etiam principiata omnia agitentur: præsertim quando motus illius nullus est usus, nullaq; necessitas.

V I.

Nunquid cerebrum propterea factum, ut calorem cordis contemperet? Sic olim docebat Aristoteles: quemadmodum constat ex lib. 2. de part. an. cap. 7. & 10. Solet enim, inquit, natura contra cujusvis exuperantiam auxilium per conjunctionem rei adversæ moliri, ut excessum alterius altero compenset ac moderetur. At excessus caloris est in corde. E. temperandus. Quali membro? Frigido. At frigidissimum omnium in corpore cerebrum est. Liquet hoc ex sensu tactus: deinde & ex ratione: quia penuriâ sanguinis vehementer laborat. Hinc ait cerebrum omnibus inesse animalibus sanguineis. Cur? quia cuncta hæc cor habent. Hinc asserit, hominem mole cerebri omnia animalia superare: & inter homines mares plus illius habere quàm fæminas. Quam ob causam? Quia, inquit, homo cor & pulmonem calidissimum sanguinèq; refertissimum possidet. Cujus rei indicium est celsa erectaq; corporis figura, quæ non nisi à caloris ubertate proficiscitur. Et mas fæminam calore vincit. Itaq; contra multum caliditatis multum frigiditatis opponendum. Verum Galenus hoc Aristotelis placitum lib. 8. de us. part. cap. 2. omnino absurdum vocat: & contra illud tum cap. 2. tum cap. 3. ejusdem libri ex professo disputat. Nos in gratiam studiosorum argumenta ex contextu eruemus, & quantâ fieri potest brevitate recenserebimus. 1. est: quia si cerebrum cordis æstum temperaret, natura sanè non tam
procul

procul illud à corde locasset: sed vel cordi circumdedit, sicut
& pulmonem: aut in thorace saltem posuisset. I I. non sen-
sum omnium principia in cerebro suspendisset. I I I. cere-
brum & cor non duobus septis firmis atq; densis, cranio & tho-
race, diremisset. I V. collum in medio utriusq; minimè statuisset:
idq; in calidissimis animalibus, quæ serratos dentes habent, admo-
dum longum; in volatilibus verò multo adhuc longius: adeò ut ce-
rebrum pari cum pedibus intervallo à corde distet. V. cerebrum
non perpetuò moveretur. Perpetuus namq; motus partem calefa-
cit. V I. non accepisset à naturâ numerosas venas & arterias.
V I I. non tectum fuisset duabus meningib. & osse durissimo simul
ac densissimo crassissimog;: (tale enim est id, quod ad basin illius est)
per quod omninò necesse est, ut refrigeratio ad cor pertingat: non sa-
nè per verticem. At qui hæc sepimenta viam refrigeranti frigidita-
ti ad cor in viam planèq; difficilem faciunt. V I I I. nihil opus es-
set respiratione: cum tamen hæc sit continua & perpetua, dupli-
ciq; modo cor refrigeret sufficientissimè. Primum quidem in inspi-
rationibus, quibus frigidam qualitatem cordi suppeditat. Dein-
de verò in expirationibus, quibus ea, quæ fervent & accensa sunt,
effundit. Quod si dicas, aërem cerebro esse calidiorem: hancq; ob
causam cor minus justo ab eò refrigeratum, cerebri, utpote frigi-
dioris, subsidio indigere: Respondet Galenus, hoc dicere, esse homi-
nis veritatem verbis evertere conantis ea, quæ sunt evidentissima.
Quovis enim tempore cerebrum multò calidius aëre esse. Idq;
tùm sensu, tum ratione & experienciâ probat. Sensu: quoniam
calidius semper tactui nostro occurrit, quàm aër ambiens: sive fra-
ctum alicujus caput manibus curemus: sive experiundi gratiâ
aërem alicui animali auferamus, dissectisq; meningibus substan-
tiam cerebri contrememus. Ratione verò & experienciâ: quia si
necessitas postulet, ut cranij ossa eximamus, citissimè illud facimus:
eum in sinem, ne cerebrum refrigeretur. Nam si refrigeratum sit,
nemo sanè ignorat, pessimè cum eo agi, inq; vitæ adduci discrimen,
cui caput fractum. Atqui, si aër cerebro calidior esset, haudqua-
quam ab eo refrigeraretur. Nunc autem, etiamsi æstus fuerit, re-
frigeratur facile: & opus habet, ut citissimè foveatur, tanquam id,
quod non modo non frigidum sit: sed quod etiam ne citra quidem

molestiã frigidã substantia occursum tolerare possit. IX. quia si cerebrum cor refrigeraret, cerebrum sanè à corde calefieri non deberet. Atqui hoc fit: quia cor caloris est fons: & calor omnis in sublime fertur: quo in loco sitũ cerebrum. X. non modo cor, sed etiam sensoria omnia refrigeraret. Ratio est: quoniam quod refrigerium prestare potest parti longius remota, & calidissima, & quidem per multos interjectos obices: id multò magis refrigerare poterit partes sibi proximas, & minus calidas, magisq; sibi coherentes: cuiusmodi sunt organa sensuum, quæ interventu insignium evidentiũq; nervorum cerebro sunt consociata. XI. non opus fuisset cerebro tam mirabili structurã, tantòq; particularum apparatu: sed suffecisset, si sponsia instar desidis formãq; expertis fuisset fabricatum. Concludimus ergò, cerebrum longè alium, & nobiliorem quidem usum habere, quàm cordis refrigerationem. VII.

An non Aristotelis sententia de cerebri usu ad meliorem sensum trahi & defendi possit? Peripatetici, inter quos haud postremus Zabarella, dicunt, sententiam Aristotelis omni carere absurditate, si sano modo intelligatur. Cerebrum enim propterea cordis temperare calorem volunt, quoniam spiritus vitales, in corde genitos: sed per arterias ex parte sibi communicatos, refrigeret, h. e. fervorem eorum nonnihil imminuat, & ad cognitionẽ reddat idoneos. Frigus enim stabilitatem facere: calorem autem agitationem & mobilitatem efficere ajunt, quæ cognitionem perturbet. Zabarella, l. de partit. an. c. 9. Verùm huic sententiæ multa obstant. I. quia Aristoteles, quando de cerebri officio loquitur, ne spiritus quidem vitalis meminit. II. quia expressè dicit c. 7. l. 2. part. an. naturam cerebrũ molitam esse πρὸς τὸν τῆς καρδίας τόπον καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διαρροήν, adversus cordis sedem & calorem. At refrigerare spiritus cordis, cerebro subministratos, non est cordis calorem temperare: quoniam isti spiritus refrigerati ad cor non resluunt. III. si maximè concederetur, cerebrum cordis spiritus refrigerare: maneret tamen argumentum Galeni de mirabili cerebri formatione, & varietate partium cerebrum constituentium: quarum mehercule nullus foret usus: quia refrigerari possent spiritus, etiam si cerebrum rudis duntaxat informisq; massa esset.

F I N I S.

Q1 A 6570

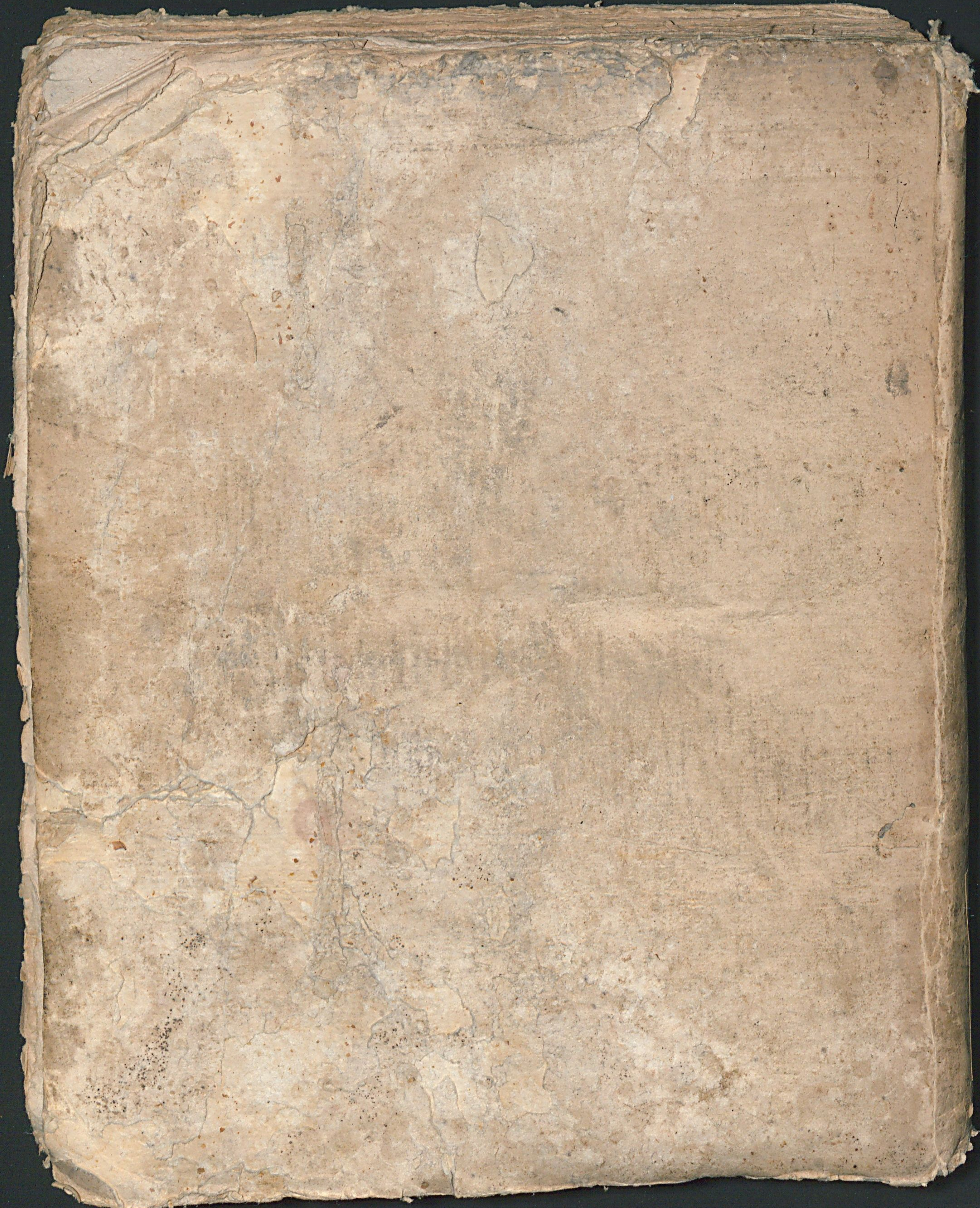
ULB Halle 3
002 937 867

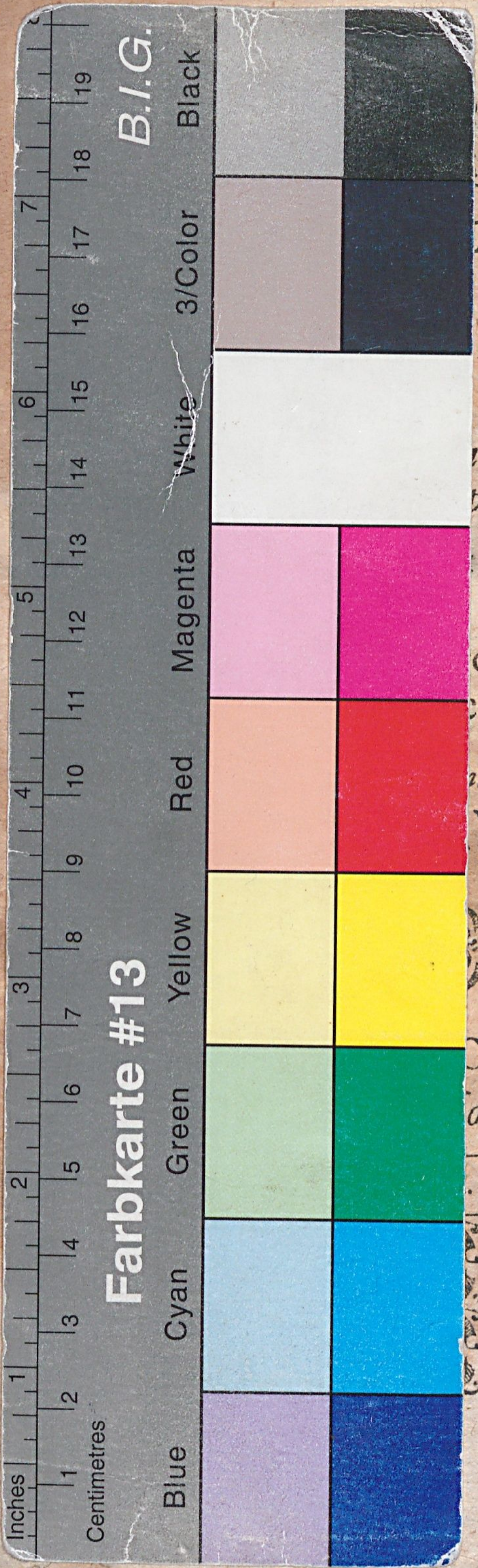

12

6017

12

 TATIO
 I C A
 PRIMA:
ntensium Aca-
posita:
 DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 edico:
te
 WEGELINO,
 ANO.

 DRATI,
oannis Andrea.
 . XXIV.
